

Júlia Plans i Vilaseca és premiada en el Sambori 2020 de la Catalunya Central

45 centres educatius de les comarques del Bages, el Berguedà, el Moianès i el Solsonès, han participat en el certamen literari de narrativa Sambori, convocat per Òmnium Cultural, delegació de la Catalunya Central

Júlia Plans

La Júlia Plans i Vilaseca, alumna de 1r de batxillerat de l'Institut Francesc Ribalta ha estat premiada en la seva categoria. Encara que el lliurament dels premis va ser anul·lat per l'emergència sanitària de la COVID-19, no podem passar per alt aquest merescut reconeixement a la creació literària de la Júlia pel seu conte PERDRE EL NORD.

Des de l'Institut ens n'alegrem, com també estem satisfets dels nombrosos alumnes que van escriure una narració per a aquest certamen literari, que enguany a Catalunya ha arribat a la XIV edició del premi literari amb més participants de tot Europa.

[despiece]
PERDRE EL NORD

És a casa, ha arribat massa d'hora. No ho tenia previst. M'amago. És fosc. No veig res. Sento

passes, s'acosta. Em veurà, segur que sí. Estic més que mort. Cada cop està més a prop, i més, i més. Està amb mi. M'ha trobat. Maleït siga!

Sento el meu germà com em crida: "Va!, Marcel! Sempre fas el mateix. Quants cops t'he de dir que llevar-te cinc minuts més d'hora no et farà cap mal?". Doncs sí, aquest és el meu germà. Des que es van morir els pares que ell ho va deixar tot per mi, la universitat, els seus amics, el futbol... I és que, quan perds algú, creixes de cop, fas un gran pas i deixes enrere la persona que eres abans. Agafes la disfressa d'una altra. Mai no seràs qui vas ser, almenys el meu germà no ho va tornar a ser. Mai més.

Era 1 de maig, dimecres. Els pares no eren a casa, ens van deixar una nota que deia que marxaven a passar el dia 1 i 2 a la casa que teníem a la muntanya. Ja ens ho havien dit com a mínim mil cops, però ens ho tornaven a repetir. El meu germà i jo ja ho teníem planejat, havíem convidat tots i totes les nostres amigues a casa la nit de l'1 al 2. Ens vam passar la tarda organitzant-ho tot: posant fundes als matalassos, amagant tot allò que es pogués trencar, preparant els aperitius, les begudes; posant llumetes, taules i sobretot preparant les cançons que sonarien durant la festa. El meu germà era un friqui de la música. Era ja al vespre, els convidats i les convidades ja començaven a venir. Aquella nit prometia. En tenia moltes ganes. Quan hi vam ser tots, va començar la festa. Vam sopar i de seguida vam començar els jocs. Jocs de beure. Els vaig guanyar tots, tenia més alcohol a les venes que sang. I no va anar bé, gens bé. Sentia soroll de fons, no distingia quines eren les paraules, hi havia algú enfadat. Records borrosos. obro els ulls, algú m'està cridant. Veig llums i més llums. No conec ningú, no sento res, se'm tanquen els ulls. Se m'han enganxat les pestanyes. No recordo res. No sé quanta estona vaig estar adormit, només sé que soc a l'hospital. Qui m'hi ha portat? Giro lleugerament el cap, veig el meu germà, dormint a la butaca del meu costat, intento obrir la boca i incorporar-me. Mala idea, vomito i desperto el meu germà. La seva cara descrivia una mescla de preocupació, alegria i ràbia. De seguida vaig saber quina predominava, la ràbia. Em va dir de tot, que era un egoista, que havia de madurar, que no tenia cap.

Vaig quedar ben estabornit, tenia ganes de plorar, el meu germà mai no m'havia tractat així. Em va caure una llàgrima. Em va abraçar. Plorava i plorava, els seus ulls sempre havien sigut com aiguaneixos, com deia l'àvia, doncs aquell dia, m'hi vaig ofegar. Mai no l'havia vist plorar d'aquella manera, va ser l'últim cop que el meu germà va mostrar alguna emoció. Em va dir, entre sanglots, que els nostres pares havien tingut un accident i que havien mort per l'impacte. Tenia un nus a les cordes vocals, no podia articular cap paraula ni fer cap gest, em vaig quedar en xoc. Ell se'n va anar de l'habitació, i seguidament vaig patir l'atac més gran d'ansietat que havia agafat en tota la meua vida, un dels que vindrien a continuació. No vam tornar a parlar del tema fins que em van donar l'alta, em va explicar com va ser i què va passar, i em va fer prometre que no en parlariem més. Era un assumpte tancat. Un cas tancat. Tenia tantes preguntes sense resposta, m'hauria agradat parlar-ne, ho necessitava. Tan sols tenia dotze anys.

Ara en tinc divuit, les coses han millorat, però no som els d'abans. El meu germà des d'aquell dia que no mostra cap expressió, no té emocions. No plora, però tampoc no riu. Em dona tot el temps que té, em fa el menjar, neteja la casa, es cuida que estudiï, em paga les extraescolars, em porta allà on vull, fa de pare. I no ho entenia. No ho entenia fins aquell dia.

Investigava el cas dels pares molt de temps, el meu germà mai me n'havia explicat gaires detalls i ara que era més gran, m'adonava que hi havia peces del trencaclosques que no lligaven. L'hora de la mort, per exemple. Investigant, vaig veure que no havien tingut un accident. El cotxe, el nostre cotxe era a la nau industrial dels meus pares. Els cossos mai no van aparèixer. No se'n va saber res més. Els van assassinar. Els meus pares sempre havien tingut molts diners i sovint havien tingut problemes. De fet, va haver-hi una època en què teníem dues patrulles de policia a davant de casa. Jo mai no havia tingut cap mena de por, pensava que eren uns exagerats. No ho eren, no.

Els darrers anys vaig passar-me'ls investigant fora de casa, que si els companys de feina, que si

els clients de la meva mare, els clients del meu pare, possibles persones que els poguessin envejar... Tants anys investigant sense mirar dins meu, dins de casa meva. El meu germà era l'assassí. Havia matat els meus pares. Tot lligava. La victòria en tots els jocs, la immediatesa de l'hospital, els pocs dubtes que tenia sobre el meu estat, les controvèrsies per a explicar-me les poques coses que em va relatar del cas dels pares, la cura que va tenir amb mi durant els anys següents. L'havia descobert. Tenia por.

Ara només faltava plegar tot el que l'inculpava i guardar-ho. Si el meu germà havia pogut fer allò als meus pares, m'ho podia fer a mi. I més, si jo tenia proves per a posar-lo entre barrots. No volia més problemes. Cas resolt, canviem de pàgina. Però no va ser així. Eren les set, encara tenia més d'una hora per plegar-ho tot i fer com si res. Em vaig quedar una estona pensant com podia haver fet allò el meu germà. Vaig pensar tant, que el temps es va escurçar de cop. El meu germà va arribar a casa. No ho tenia previst. M'amago. És fosc. No veig res. Sento passes, s'acosta. Em veurà, segur que sí. Estic més que mort. Cada cop està més a prop, i més, i més. Està amb mi. M'ha trobat.

Maleït siga![/despiece]